

a DUET
with the
SIREN DUKE

DUETT A SZIRÉNHERCEGGEL

ELISE KOVA
MÁGIÁVAL EGYESÜLVÉ

a DUET
with the
SIREN DUKE

DUETT A SZIRÉNHERCEGGEL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *A Duet with the Siren Duke – Married to Magic Book 4*
First published in 2023 by Silver Wing Press

Fordította
Farkas Veronika

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Marcela Medeiros

ISBN 978-963-636-832-6

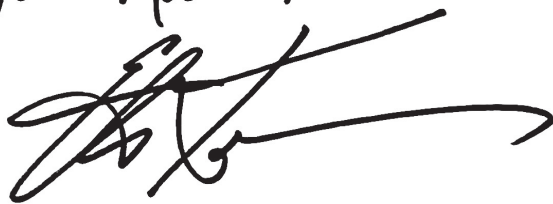
Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Farkas Veronika 2026

Dear Hungarian Reader-

Thank you so much for picking up my book! I hope that you are swept away by the magic and romance within these pages.

Your Author,

A stylized, cursive handwritten signature in black ink, featuring a large initial 'A' and a long horizontal flourish extending to the right.

Kedves Olvasó!

ÍRÓKÉNT NAGYON JÓL TUDOM, HOGY NEM MINDEN KÖNYVEM FOG MINDENKINEK TETSZENI. Ez néha csupán ízlés kérdése. Bizonyos könyvekben olyan gondolatok, témák vagy jelenetek szerepelnek, amelyek egyes olvasókat jobban felkavarnak, mint másokat.

Ezért szeretnék külön kiemelni valamit, hogy figyelmeztesselek: ez a könyv egy olyan fiatal nő történetéről szól, aki egy bántalmazó házasságból megszökve találja meg önmagát és az újabb esélyt a szerelemre. A regényben olyan érzékeny témák is szerepelnek, mint például az érzelmi trauma, az emlékkiesések, valamint olyan sérülések, amelyeket olyan emberek okozhatnak nekünk, akiknek a hibáira vakok vagyunk. Ezek a motívumok ugyan nincsenek túl részletesen taglalva a regényben, mivel hű akartam maradni Victoria történetéhez, de azért említésre kerülnek.

Bár abban reménykedem, hogy élvezettel olvasod, fontosnak tartom, hogy a lelki békéd is megmaradjon. És mindenekelőtt azt remélem, kedves olvasó, hogy biztonságban tudhatod magad, és boldog vagy.

Elise Kova

Prologus

A TENGER FEL FOG FALNI, HA ERRE LEHETŐSÉGET KAP. Amennyiben nem a hullámok és az áramlatok vagy a hegyes fogú halak ragadnak el, akkor azok a démonok és szörnyetegek fognak, amelyek a víz legmélyén kísértének. És ha ők sem, ha még ennél is balszerencsésebb leszek, akkor a világ legrettegettebb teremtményei végeznek velem: a szirének – akik édes rekviemet énekelnek majd nekem, miközben lehúznak az óceán mélyére.

Ahogy kilépek a hideg, sötét éjszakába, azonnal végigfut rajtam a libabőr. A hold a tintafekete tengerből kel fel. A köd és a sós vízpermet elhomályosítja a ragyogó égitestet, és elmosódott, hullámzó fénysávokká változtatja.

A haragos hullámok rendíthetetlenül ostromolják annak a kis szigetnek a parti szikláit, amelyet egykor az otthonomnak tartottam. Időközben azonban rájöttem, hogy mindig is a börtönöm volt. Az óceán tajtékzik és zúg, habos nyelvével a partot nyaldossa. Arra a pillanatra vár, amikor minden olyan életet elnyelhet, ami vakmerően szembeszegül a dagályával.

Gyorsan és magabiztosan haladok előre a sziklákon. Évek óta gyűjtögetek ezekben a kis vízgyűjtőkben. Nagyon sokszor végigmentem már ezen az úton, mint egy ketrecbe zárt vadállat, aki nyughatatlanul

járkál fel-alá. De most, miközben a világítótorony hátsó része felé tartok, egy csónak vár rám.

Ma este én leszek az, aki elmegy innen.

A kis dereglye vénségesen vén, de erős. Ez jelenti az egyetlen kapcsolatunkat a szárazfölddel, úgyhogy Charles ügyel arra, hogy mindig karban legyen tartva. Én még csak egyszer ültem benne – amikor Charles két évvel ezelőtt idehozott.

Kinyújtom az egyik kezemet, és könnyedén végighúzom a deszkákon reszkető ujjaimat. Azonnal hátrapillantok. Mintha Charles valahogy megérezhetné, hogy megszegtem a szabályait, és egyszer csak felbukkanhatna a semmiből. De a part továbbra is kihalt, úgyhogy a tekintetem a komor világítótornyra siklik. Néhány apró, sötét ablak bámul vissza rám az oldaláról. Önkéntelenül is a hálószobánkéra téved a pillantásom – a *volt* hálószobánkéra.

A vacsora közbeni veszekedésünk után Charles pontosan tudni fogja, hová mentem, de most nem lesz képes utánam jönni. Ahhoz fel kell hívnia magára egy másik hajó figyelmét. Azok ritkán közelítik meg ennyire a Szürke-szorost, de végül ide fog tévedni valaki. Charles túl fogja élni a dolgot, de én addigra már messze járok, túl a látóhatáron, elérhetetlen távolságban. Mozgásban maradok. Rendezem a függőben lévő ügyeimet. Nélküle is megtalálom az utamat. Tudom, hogy képes leszek rá.

Muszáj.

Az ujjaim kifehérednek a kezemben szorongatott kosár fülén. A benne lévő tartalékaim halkán összekoccannak. Csak szánalmas maradékokat tudtam suttyomban elrejtetni magamnak, miközben a szökést terveztem – nagyjából annyit, hogy három hétig kitartson, amíg eljutok a szüleimhez és a húgomhoz, ha gondosan beosztom. A gondolat, hogy a családom szemébe kell nézmem, teljesen megbénít. Mit fogok nekik mondani? Mit fognak gondolni rólam azok után, amit tettem – amit éppen teszek? Jó ötlet egyáltalán hozzájuk menekülnöm?

Ha tényleg el akarok szökni innen ma éjjel, akkor tovább kell menmem. De csak állok egy helyben, és a világítótorony komótosan forgó

fényét bámulom. Miközben azon gondolkozom, mit is mondok majd a családomnak, Charles szavai jutnak eszembe:

„Már rég a tengerbe öltöm volna magam, ha te nem lennél, Lizzie. Te vagy az én világítótornyom. A vigaszom az éjszakában, a tudat, hogy te mindig itt leszel, hogy együtt szembeszálljunk a szirénekkel. Te erre születted. Soha nem tudnálak elengedni.”

Annak ellenére is tisztán hallom a fogadkozását, hogy be van tömve a fülem vattával. Olyan erővel rezgeti a mellkasomat, hogy belesajdulnak a csontjaim. De mély levegőt veszek, és összeszedem magam.

Már nem fordulhatok vissza. Meghoztam a döntésemet. Két évet adtam Charlesnak. Mindennel megpróbálkoztam, addig rimáncodtam, sírtam, gyözködtem, amíg bele nem fáradtam a szavak megformálásába, és eközben végig abban reménykedtem, hogy a kapcsolatunk magától jobbra fordul. De ő újra és újra elhagyta a szigetet... olyan kalandok felé indulva, amiket nekem ígért, és itt hagyott engem. Egymagamban. És én mégis kitartottam mellette.

De azután... nagyjából két hónapja eljött az a nap.

Olyan vastag por borította a dolgozószobáját, hogy teljesen elfekedtek tőle az ujjaim munka közben. Verejték gyöngyözött a nyakamon, de nem a fizikai megterheléstől, hanem a félelemtől. „Soha ne menj be a dolgozószobámba, Lizzie!” Charles mindig egyértelművé tette a szabályokat. De annyira elégedetlen volt a vacsorával, amit a távozása előtti estén készítettem neki. Egy kis takarításból nem lehet baj – legalábbis azt hittem.

A levelek a szék mellett lévő pánccélszekrényben voltak, ő pedig a zárban hagyta a kulcsát. Még soha nem éreztem ilyen ellenállhatatlan kíváncsiságot. Egyetlen mozdulat, és az egész világ megfordult körülöttem, ahogy egyenként kivettem a papírokat, és visszarepültem az időben. Közben a szememet végigfuttattam a dátumokon és azokon az eseményeken, amelyekről évekkorábban értesülnöm kellett volna attól a családtól, amellyel kapcsolatban Charles megesküdtött, hogy kitagadott engem. Az összes levél kizárólag nekem volt megcímezve, Charles pedig

ahelyett, hogy elégette volna az árulása bizonyítékait, perverz trófeaként őrizgette őket.

Úgyhogy nem érdekel, ha ezzel megszegem az eskümet. Ha nem tartom a szavamat. Ha kétes erkölcsű nővé válok. Vagy bármi hasonlót mondanak rólam. Ha az a boldogságom ára, hogy az egész világ elítél majd, akkor ezt az árat fogom megfizetni érte.

Elképesztő, milyen könnyen kioldódnak a csónakkötelek csomói! Charles szavai alapján azt hihetném, hogy az én törékeny kis ujjaim soha nem tudnák meglazítani őket. De most rájöttem, hogy végig nálam volt a zárkám kulcsa.

Berakom a kosarat a bárka orrába, és tolni kezdem a csónakot, de nem mozdul. A sarkamat kitámasztva ismét megpróbálkozom. A homok megcsúszik és felgyűrődik a talpam alatt.

Mozdulj már! Mozdulj! – könyörgök némán. Charles nem alszik túl mélyen, és már majdnem harminc perc eltelt, mióta óvatosan kibújtam mellőle az ágyból.

Mintha csak az én félelmem ébresztette volna fel, hirtelen fellobban egy gyertya a hálószobánk ablakában.

A pánik eszelős energiával tölt el, és minden erőmmel tolni kezdem a kis dereglyét. Gyenge izmaid pattanásig feszülnek. *Mozdulj már!* Ha most nem sikerül megszöknöm, akkor örökre itt ragadok, és Charles úgy fog kezelni, mint egy kalitkába zárt kismadarat. Arra kényszerít majd, hogy úgy tegyek, mintha az, amit iránta éreztem, igazi szerelem lett volna, nem csupán naiv rajongás.

Annyi minden vár még rám – ebben biztos vagyok. Nem létezhet, hogy ez minden. Könnyek csorognak a szememből, de újra nekifeszülök a csónaknak. A világítótorony alatt lévő hatalmas harang olyan hangosan kondul meg, hogy az egész sziget beleremeg. Ez az utolsó esélyem, mielőtt Charles elkapna, és amíg a szirének éneke ideiglenesen szünetel. *Told, Lizzie!*

Most először tapasztalom ezt életemben, de mintha még a tenger is az én oldalamon állna.

Megérkezik a dagály, és bekúszik a kis bárka teste alá. Az ellenállás alábbhagy, majd teljesen megszűnik, és a csónak elszakad a parttól.

Miközben a bokámig emelkedő, sötét vizet bámulom, a félelem újult erővel szorítja össze a torkomat. Térdig bele kell gázolnom, hogy be tudjak ülni a csónakba. *Milyen mélyen lehetnek a szirének, a szörnyetegek és a démonjaik? Mennyire gyorsan térnek magukhoz a harangszó után?* Ezeket tudnom kellene. Az ember azt hinné, hogy egy világítótorony őrének a feleségeként már régen tudom.

De soha nem léphettem be Charles dolgozószobájába...

Hátrapillantok a vállam felett. Charles éppen kihajol az ablakon, és elkerekedett szemmel, dühösen összehúzott szemöldökkel bámul.

– Mi a fenét képzelsz magadról? Azonnal gyere vissza! – utasít mérgesen, inkább a kezével, mint a szájával. Bárki, aki a tenger közelében él, tud kézzel jelezni, hogy a fülében hagyhassa a vattát.

Belekapaszkodom mindabba, ami megmaradt abból a bátor, fiatal nőből, aki egykor voltam, és belegázolok a vízbe, majd beugrom a csónakba. Charles eltűnt az ablakból – hogy utánam rohanjon.

A tenger, ami egy röpké pillanat erejéig a barátom volt, időközben ismét az ellenségemmé vált. Meg kell küzdenem a hullámokkal, amelyek vissza akarnak sodorni a világítótorony felől rohanó férfihoz. Evezni kezdek, a fanyél felhorzsolja a bőrt a tenyeremen. Eléggé elkényelmesedtem az itt töltött két évem alatt. Eltűntek azok a bőrkeményedések, amiket munka közben szereztem, amikor apámnak segítettem a ház körül. Ahogy az izmaid is, amiket anyám ládáinak és csomagjainak az emelgetése okozott. Még soha nem éreztem magam ilyen gyengének, és... ha sikerül elmenekülnöm Charlestól, soha többé *nem is leszek hajlandó* ennyire gyengévé válni.

– Lizzie! – tátogja a becenevet, amit ő adott nekem. Még az is lehet, hogy kiabál. A part felé rohan, amit én már elhagytam. – Gyere vissza! – Rám szegezi a mutatóujját, majd a mellkasára szorítja a kezét, végigsimítja a törzsét, és a földre mutat. Gesztikulál egy kicsit, amit azzal zár le, hogy a nyakán végighúzza az ujjait. – Meg fogod ölni magad!

Az elmúlt években egyszer sem tanúsított ennyi törődést irántam. Csak addig kellettem neki, amíg olyasvalaki voltam, akit megmenthetett – egy fiatal nő a faluvégről, aki úgy nézett rá, mint egy istenre. Nem *engem* szeret. Engem soha nem is szeretett. Azt szereti bennem, hogy szükségem van rá. Hogy fontos nekem. A tudatot szereti, hogy én mindig kéznél vagyok neki, és azzá válok, aminek látni akar. Hogy minden egyes alkalommal itt maradok, ezen a sziklán, amikor elmegy, és minden egyes alkalommal itt várom, amikor hazatér.

– Elmegyek. Nem tudod megakadályozni! – mondom neki, elengedve az evezőt, majd elhúzom a kezem a mellkasomtól, és gyorsan megbillegtetem az ujjaimat. Azután ismét evezni kezdek. Egyre könnyebben halad a csónak. Kezdem elhagyni az áramlatot, ami visszahúz Charleshoz.

– És hova akarsz menni? Ki fogadna be? Nélkülem egy napig sem maradsz életben! – gesztikulál hevesen. – Neked szükséged van rám!

Szükségem van rá? *Nekem* van szükségem *rá*?

– Nekem soha nem volt *szükségem* rád! – Csak... különlegesnek éreztem magam mellette. Fontosnak. Vonzónak. Mindannak, amire egy olyan fiatal nő vágyhatott, aki soha nem érezhette magát értékesnek. De semmire nem volt szükségem ezekből. Charles nélkül is jól megvoltam. Apám megtanított vadászni, főzni és háztartást vezetni. Anyám pedig kereskedni, vagyis ügyesen kezelni a számokat és az alkuhelyzeteket. Charles viszont... Ő csak hallgatásra és alázatra tanított. – Neked volt szükséged *rám*!

– Miért lenne egy olyan tehetős embernek, mint én, szüksége egy olyan nőre, mint amilyen te vagy? Te egy isten háta mögötti kalyibában éltél előttem! – kiáltja, ismét rám szegezve az ujját. – Egy *senki* voltál. Én emeltelek fel a porból, és ültettelek bele a kényelembe és a jólétbe. Minden reggel és este térden állva kellene hálaimeit rebegned ezért! Te viszont csak a türelmemet teszed újra és újra próbára a tiszteletlenséggeddel!

– Hazudtál nekem! – üvöltöm vissza a számmal, és a kezemmel gesztikulálok. A hangom elcsuklik a fájdalomtól, amit inkább érzek, mint hallok. Égni kezd a torkom a többévnnyi tétlenség után. – Azt mondtad nekem, hogy nem szeretett a családom! Hogy kitagadtak engem!

A családom mindig is szeretett. Még akkor is, ha az a tucatnyi levél, amit Charles kezébe nyomtam, hogy adja fel őket, egy páncéldobozban végezte. Ők továbbra is írtak nekem, amiből tudom, hogy a jövőben is szeretni fognak, még akkor is, ha megszegem az eskümet.

– Mert így volt! – Charles arca olyan skarlátvörössé válik, mint a naplemente utolsó sugara a látóhatáron. Úgy repked a keze, mint két dühös darázs, amelyek szavakkal próbálnak megcsípni. Ahogy felfogom, mit jelel, égni kezd a szemem. – Te egy szomorú, magányos, szánalomra méltó gyerek vagy! Minden egyes alkalommal megkönnyebbülök, amikor elhagyhatom ezt a szigetet, és megszabadulhatok tőled! A családot sem szeret téged! Hogy is szerethetnének? Ki lenne képes szeretni téged ezen a világon?!

A szavai pofonként csattannak az arcomon, és szűrni kezdik a szememet. Charles olyan sokszor elmondta már nekem ugyanezt, hogy előre tudom, mit fog jelelni, még mielőtt megmozdulnának az ujjai. Megannyi tüske a bőröm alá, melyek ideszegeznek. Olyan stabilan fogva tartanak, hogy csak úgy tudok elmenekülni, ha a véremmel fizetek érte. Ha ma éjjel itt hagyok magamból egy darabot, hogy meghaljon...

Továbbra is evezni próbálok, de lassan elernyed a tenyerem az evezők nyelén. Charles szavai kötéllel fonódnak, amely megpróbál visszarántani. Az egyik oldalról ő húz – a szárazföld felől a szabadság lehetősége hívogat.

Két tűz között érzem magam: aközött, amiről tudom, hogy akarom, és a gondolatok között, amikkel ő tömte tele a fejem.

De mi van, ha... igazán van? – suttogja az elmém mélyéről a tizennyolc éves énem, aki hozzáment.

A következő pillanatban olyan tisztán látom magam előtt azokat a leveleket, mintha még mindig a kezemben tartanám őket.

Charles szemébe nézve elengedem a két evezőt, és felálllok. Már nem az a kislány vagyok, akit ő annak idején megismert. Azt akarom, hogy éppolyan erősnek lásson, mint az alattam tomboló tengert, amittől anynyira retteg. Azt akarom, végre beismerje, hogy nővé váltam. Még az sem érdekel, hogy csak megjátszom magam, miközben olyan vagyok belül, mint egy megrepedt ablaktábla, amit már csak a feszültség tart össze. Csak az érdekel, hogy Charlest meg tudjam győzni.

– Most én hagylak el, ahogyan te oly sokszor elhagytál engem, de én soha nem fogok visszajönni. Azokhoz megyek, akiknek tényleg fontos vagyok – jelelem neki lassan.

– És kik azok?

– A családom.

– Tényleg azt hiszed, hogy fontos vagy nekik? Ők fellélegeztek, amikor megszabadultak tőled! Csak én voltam itt neked!

– Ők írtak nekem!

– Te... – Charles mozdulatlaná merevedik, és akkorára tágul a szeme, mint a lassan felkelő hold. Olyan rút kifejezésbe torzulnak az arcvonásai, mintha a lelkével akarnának versenyre kelni. – Meg merészelted szegni a parancsodat, és bementél a dolgozószobámba?! Ne feledd: te az én tulajdonom vagy!

Megrázom a fejem.

– Nem! – Szinte csattog a fogam a félelemtől. Az ösztöneim azt sugják, hogy meg kellene hunyázkodnom. Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy állva tudjak maradni.

– A lelked az *enyém*. Esküvel adtad nekem, a menyegzőnk napján. Aláírtál egy szerződést. Nem hagyom, hogy megszegd, te semmirekellő szajha! Ebben a világitótoronyban fogod tölteni az életed hátralévő részét, alázatosan és engedelmesen!

Még mielőtt válaszolhatnék, egyszer csak váratlanul megrázkódik a csónak egy hullámtól. Megbillenek, és hiába próbálok leguggolni. Elveszítem az egyensúlyomat. Megfordul felettem az ég, és a hullámok közé zuhanok.

A víz jeges. Alig tudom időben kidugni a fejemet a felszínre ahhoz, hogy nagyot kortyoljak a levegőből. Ekkor egy újabb hullám csap le rám, ami letépi a fülvédőmet, és kimossa a vattát a fülemből.

– Charles! – sikítok fel, a számat használva a kezem helyett, mert az utóbbit túlságosan lefoglalja a feladat, hogy a víz felett tartson. A meleg kendőim és a kabátom teleszívják magukat vízzel, és le akarnak húzni a mélybe. – Charles! – nyújtom a kezem a part felé.

Ő elszörnyedve bámul. Hátratántorodik. Annak idején a családját a szeme előtt ragadta el a tenger. Vajon az ő szellemük is itt van most velem?

– Ne hagyj itt! *Kérlek!*

Charles még egy lépést hátrál, majd lassan megrázza a fejét. Már nem eleven embert lát bennem. A tengerbe estem, és a fülem is védtelen.

Charles számára meghaltam.

Rájövök, hogy semmi értelme várnom tőle bármit is, és miközben elfordulok tőle, egymást kergetik a gondolatok a fejemben. Választanom kell a csónak és a part között. A csónak felborult, de a dagály még mindig emelkedik. Arra jutok, hogy a part a biztosabb választás. Megpróbálok egy irányba úszni az árral, hogy kiérjek, mielőtt a szirének vagy a szörnyetegek elkapnának.

De már késő. Túl sok idő telt el a harang kondulása óta. Már hallom a suttogást a szélben.

Azt a kísérteties zsolnárt, ami eleinte alig hallható, de egyre hangosabb. A dagálnál is nagyobb erővel áraszt el. A szemem akaratom ellenére lecsukódik, az izmaim elernyednek. Megkönnyebbülten, lágyan kifújom a levegőt, összhangban a dallammal. Az énektől azonnal enyhülnek a fájdalmaim – a testiek is, és a szívemből soha el nem múló, kízó sajnás is.

A férfias, árnyalt basszus kifinomultabban bánik a hangokkal, mint bármelyik énekes, akit valaha is hallottam. A mély futamokból sugárzik a bánat és a reménytelen vágyakozás. Mintha az egész tengernek, az összes kihűlt, elveszett léleknek énekelne, akit lehúzott a mélység.

A széltől kicserepedett ajkam mosolyra húzódik. Ez olyan szomorúan hangzik. Olyan megtörten.

Mintha az én lelkem énekelné.

A tempó megváltozik, lüktetni kezd. *Hívogat.*

Közeledik. A szemem mögött pulzál. Szinte vicsorgásba megy át, és egyszer csak mozgást érzékelek magam körül a vízben. Villanásnyi árnyakat.

Ebben a pillanatban megszilárdul a bokám körül a víz láthatatlan keze. Az áramlat lehúzza a lábamat. Nem sikoltok, nem sírok, csak levegő után kapok – mielőtt a fejem a hullámok alá merülne.

A víz zubogása tölti be a fületem, az ének ritmusára dübörögve. Sajgó tüdővel megpróbálok még egyszer, utoljára feltörni a víz színére. Változatos textilek és színek kavarnak körülöttem, miközben letépem magamról a kendőket és a ruhadarabokat, amelyekbe bebugyoláltam magam, hogy könnyebben tudjak úszni. Nem halhatok meg így. Nem hiszem el, hogy ez minden, ami rám várt. Különösen most, amikor éppen összeszedtem magamban a bátorságot ahhoz, hogy ismét elevennek érezzem magam – hogy igazából, őszintén, szégyentelenül *éljek*, kerüljön bármibe is.

Kitartóan harcolok az áramlatok ellen, amelyek kísértetkezekkel húznak lefelé. Már reszket a testem a jéghidegtől. Szúr a tüdőm.

De nem az áramlatok ragadtak magukkal. Az árnyékok egy szörnyeteg alakjában kelnek életre – egy félig emberi, félig halszerű lényben, amelynek a beesett szeme opálos, és vaknak tűnik. A szája kicsit elnyílt. A fülei helyén uszonyok meredeznek, a porcuk az arcbőre alatt folytatódnak.

Egy pillanatra mozdulatlaná dermedek a döbbenettől.

A dal egyre gyorsabban lüktet. Az énekes hangja felerősödik. Meg nem tudnám mondani, hogy az előttem lebegő szirén hangja-e, vagy a másiké, aki éppen megjelenik. Vagy a harmadiké. Mindnyájan szinte lenek és élettelenek. Mintha az élet és a halál közötti senki földjén lenének.

Pánikba esem. Amikor utánam nyúlnak, rugdalni és lökdösni kezdem őket. Megpróbálom kiszabadítani magam, de úgy érzem, mintha egy hálóban vergődő hal lennék, ami valahogy egyre jobban belega-balyodik. Érzékelem, ahogy a szirének hozzám érnek, megragadnak. Beleborzongok abba a szörnyűségbe, ami rám vár. Le fognak vonszolni a barlangjukba, és odavetnek a szörnyetegeik elé, hogy belakmározanak belőlem.

Ég a tüdőm, miközben a magasban derengő, halvány hold felé töreksem, ami elsötétül.

Némán felsikoltok.

A jeges víz tűzforrósággal árasztja el a bensőmet. Kések hasítanak a mellkasom izmaiba, kivájják a tüdőmet, és átvágják a bordáimat. Görcsbe rándul a torkom. Összeszorul és megdermed a szívem.

Hirtelen megszűnik az az elviselhetetlen fájdalom, és minden mozdulatlaná válik. Elszibbadok. Egyre sűrűbbé válik körülöttem az éjszaka. *Vége... Ennyi... Ez minden, amit az élettől kaptam...* Ami akkora kegyetlenség, hogy el sem tudom hinni.

Fény villan. *Villámlik?* Valami mozog az elködösülő látóteremben. A dal minden korábbinál hangosabban szól. Utána egyszeriben... csend lesz. *Máris megkondult a harang?*

Két kar fonódik a derekamra. *Charles mégis lejött értem.* Nem tudom elhinni, hogy megtette. Soha nem gondoltam volna, hogy önként bemenne értem az óceánba... vagy hogy le merne bukni ilyen mélyre. Talán mégis szeret...

De tévedek.

A hold teljesen eltűnik, elnyeli az éjszaka óceánja, miközben engem egyre mélyebbre húznak. Már alig pislákol bennem az öntudat, és összeolvad a fülemben továbbra is kísértő dallammal. A többi szirén mintha eltűnt volna. Az egyik kisajátított. Pár pillanatig csak a végtelen víz ürességét látom magam körül. De aztán fénypontok kezdenek táncolni az áramlatokban, mint megannyi szentjánosbogár – a szirén énekének ritmusára lüktetve. A csontjaimból elszivárog a jeges hideg,

melegség árad végig bennem. Ismét tudok gondolkozni. Kinyitom a szemem.

Ki vagyok csavarodva a derekamat szorító kézben, és a megmentőm szemébe nézek. Nem, az *ellenségemébe*.

Ennek a lénynek teljesen másmilyen az arca, mint a fajtársaié. Az áramlatokban sodródó, világító korongok élénkzöld és égszínkék fényében tisztán látom a magas arccsontját éles vonalú álla felett, ami szinte már emberivé teszi. Az ő vonásai nem emlékeztetnek a többi szí-
rén beesett, csontos ábrázatára. Valahogy teltebbek, valódibbak. Éppolyan valóságosak, mint a halfarka, ami alattam csapkod.

Ahol egy embernek a füle van, neki porcnyúlványok húzódnak alig észrevehetően a bőre alatt, és haluszonyokra emlékeztető, türkizkék membránokba ágaznak szét. A szemöldöke össze van húzva, ami két platinafehér ívből áll, ugyanolyan árnyalatúból, mint az arcát keretező haja. Számtalan fénypötty csillog az arcán, és ragyog az átható tekintetű, sötétbarna szeme alatt. Ami nem opálos, nem üveges és élettelen, hanem egy élete virágában lévő felnőtt férfi tudatos, intelligens tekintete.

A bőre világos, jobb karját szinte végig tetoválások borítják – fekete, sötétkék és fehér vonalak és színek, amelyek a nyakán és a mellkasán is folytatódnak, szalagszerűen szétterülve. A bal alkarján is hasonló mintákat látok. Egy faszigony van a hátára kötve. És bár nem tűnik sokkal idősebbnek nálam, valahogy kortalan.

Természetellenes. Felkavaró. Tiltott.

Félelmetes.

És mégis... határozottan tudatában vagyok az izmos testének, ami az enyémhez préselődik, miközben fél karjával magához szorítja a derekamat. Szinte összeér az orrunk, miközben végighúzza az ujjai hegyét a halántékomon, és félresimítja a hajamat az arcomból. A gyengéd érintése hatására hirtelen lángra gyúl a testem. Ő úgy néz rám, mint egy istennőre, mintha velem kezdődne és velem érne véget a világ itt, ebben az örökkévaló pillanatban.

– Egy ember... – zeng a hangja a fejemben, miközben két karja ismét körém fonódik. Amikor az ajkát és a kezét meg sem mozdítva megszólal, az ellentmond a természet törvényeinek. – Te most haldokolsz.

Ezt én is tudom. Nem is értem, hogy lehetek még magamnál. Tisztán éreztem, ahogy meglegyint az örök álom. És mégis itt vagyok... minden valószínűség ellenére.

– A dalom csak késlelteti az elkerülhetetlent. De még megmenthetem az életedet – folytatja.

Mi van? – fut végig gondolat az agyamon. Könnyedén. Hívatlanul.

Erre mosoly kúszik az ajkára, és az arcát körülvevő árnyékok átrendeződnek, belekapaszkodnak azokba a baljós, szinte gonosz vonásaiba. A fogvatartóm közelebb hajol hozzám. A hátam ívbe feszül, a testem pedig úgy megsajdul, mintha hirtelen kinőttem volna. A csípőm és a derekam még erősebben hozzápréselődik a szirénhez, miközben megbillent a víz alatt, és szinte felfal a szemével.

A dala valahogy még akkor is tovább szól a fejemben, miközben hozzám beszél, és elcsitítja az aggodalmaimat és a félelmeimet. Arra csábít, hogy teljesen elmerüljek benne – és ebben a férfiban. Elszántan küzdök a kísértés ellen. Nagyokat pislogok, hogy koncentrálni tudjak. Nem vagyok hajlandó feladni.

– Nyugalom, nyugalom! Így vagy úgy, de hamarosan vége lesz ennek az egésznek. Vagy megmentem az életedet, vagy elengedlek, és a tenger gondjaira bízlak. – *Ne...* Lennie kell valamiféle folytatásnak. *Nem érhet ezzel véget az életedem.* – Rendben. Akkor megmentem az életedet. De ez sok mágiámba fog kerülni, ezért én is megkérem az árát. Öt év múlva visszajövök, hogy benyújtsam a számlát.

Öt év.

Öt év múlva huszonöt éves leszek, majdnem huszonhat. Ez egy örökkévalóságnak tűnik számomra. Öt év, amíg világot láthatok, és semmi sem akadályozhat meg ebben. Öt év szabadság. Vagy a halál.

– Áll az alku? – A szirén izmai megfeszülnek a tetoválások alatt, ahogy még szorosabban ölel magához. Az ujjai szétterülnek a hátam alján, és szinte forrónak tűnnek a ruhám vékony anyagán át.

Mindennek megvan az ára, valamit valamiért. Az életemnek is. A szabadságomnak is. De ez nem újdonság számomra. Akármilyen lehetetlennek tűnik is ez az egész, nem látok más kiutat. Nem igazán számít, hogy most halok meg, vagy öt év múlva, ennek a szirénnek a keze által.

Bólintok.

– Tudtam, hogy bele fogsz menni – suttogja a szirén a tudatom mélyén, majd ismét énekelni kezd. Az éneke magába burkol. Végigfolyik rajtam. Belém árad.

Szorosan az izmos testéhez simulok. Cseppnyi víz sem marad közöttünk, valami mégis egyértelműen áramlik. Valamiféle energia, esszencia... Nem, biztosan nyers mágia áramlik és lüktet bennünk, ami életben tart engem. Egyre nagyobbra duzzad, és emelkedni kezd. Némán felkiáltok, a fejem kicsit hátrabilen, a szemem lecsukódik, mintha én is vele énekelnék. A dal szavai végeérhetetlenül ismétlődnek, mintha a szívem dobogását utánoznák.

A nyelvemen érzem az óceán sós ízét, és úgy bizsereg a testem, mintha ezer kéz szaladna végig rajta, hogy bennem tartsák az életet. A szirén előrehajol, az uszonya a lábam köré tekeredik. Egyre mélyebbre merülök a dal mágiájában, mintha elvarázsolt volna. A gondolataim illékonyvá válnak. Az elmém hamarosan éppolyan üres, de végtelen lesz, mint a körülöttünk elterülő óceán.

A szirén jobb keze lesiklik a bal karomon, az ujjai forró csíkokat hagynak rajta. A bal keze a két lapockám közé csúszik, és megtámasztja a tarkómat. A tekintetem találkozik az övével, és ekkor párolognak el belőlem annak a feszültségnek az utolsó cseppjei, amit Charles keltett bennem évek óta. Belekapaszzkodom a szirén erős, izmos vállába. Úgy szorítom, mintha az életem múlna rajta, és minden mást elengedek.

Buborékok indulnak körülöttünk felfelé. Ismét levegő áramlik az orromba. Ez az érzés nevetést fakaszt a torkomból. Mintha egy pohár pezsgőben lennénk. Egyre magasabbra és magasabbra emelkedünk, amíg...

A fejem a hullámok fölé bukkan. Levegő után kapok, de csak egyet kortyolhatok belőle, utána ismét lecsap egy hullám, és a víz alá temet. Megpördülök, a ruháim összegabalyodnak egy csomóba, a szirén karja még mindig tart. A simogatása által kiváltott extázis égető fájdalommá változik, ami úgy fut végig a bal karomon, mintha izzó vasat érintettek volna a csupasz bőrömhöz. Felszisszenek. Majdnem kifoccamodik a vállam. Még egy utolsó pillantást vetek a szirénre – a hold fényében szinte fehérnek tűnő sörénye ott lebeg a sötét víz színén, majd egy szempillantás alatt eltűnik. A csuklómon érzett nyomás lesiklik az ujjaimra, majd eltűnik. A kagylóhéjak és a homok ropogása a szárazföld közelségére utal.

Partot értem.

A testem azonnal fellázad. Tengervízet köhögök fel, és azt a keveset is kiadom a gyomromból, ami volt benne. Addig hányok, amíg ki nem szárad és lüktetni nem kezd a torkom. Még mindig görcsöl a hasam. Addig hányok, hogy végül már nem is marad bennem semmi, amit kiöklendezhetnék, majd összeesek, és elterülök a homokon, miközben a hullámok a kezemet nyaldossák.

A hold még mindig ott lebeg a fejem felett, mintha figyelne. Mintha várakozna. Lassan, fokozatosan annyira magamhoz térek, hogy fel tudjak ülni, és csak bámuljam a hullámokat. Az a szirén tényleg létezett? Vagy ez az egész csak egy halálközeli hallucináció volt? A karja helyén hínárfüzérek fonódnak körém. Már nyúlok, hogy leszedjem őket magmról, de megáll a kezem a levegőben.

A bal alkaromat ciklámenes rózsaszín és aranysárga örvények borítják. Az előbbieket szinte pont olyan árnyalatúak, mint a ruhám, és éles kontrasztot képeznek a bőröm színével – utóbbiak gyakorlatilag bele-

olvadnak. Ugyanilyen tetoválásokat láttam a szirén jobb karján. A tükörképüket.

Megdörzsölöm a bőrömet. A minta a helyén marad. Sem a körmöm, sem a tengervíz nem tud kárt tenni benne. Csak ekkor veszem észre, hogy a jegygyűrűm viszont eltűnt, lecsúszott az ujjamról. Rémület keveredik bennem megkönnyebbüléssel, de az összes érzelmet elnyomják bennem azok a hangok, amik betöltik az elmémet, és szavak formájában testesülnek meg a tudatom mélyén, miközben azokat a furcsa örvényeket bámulom:

*Áldozati ajándék,
Az ifjú életé
Az öreg és vénséges
Ősi istennek.*

*A világ minden sarka,
A tenger legmélye is
Megnyílik előtted.*

*Sem növény, sem ember,
Sem szárnyas, sem barom
Nem tud visszatartani,
Ha szabadulni akarsz.*

A dallam messziről visszhangzik, mintha a gondolataimból énekelne, de hirtelen félbeszakítja egy harang mély, zengő kondulása. Hogy lehet, hogy máris lejárt a harminc perc?

A világtótorony már a messzeségben pislákol. Az egyik távoli part-ra vetődtem azok közül, amelyek évek óta körülvesznek.

Tíz percig csak üldögélek, hogy beszívjam a varázslatos levegőt, és az alkaromat masszírozgassam – ami, nagy örömömre, a rákerült minta

ellenére is teljesen egészségesnek tűnik –, aztán felállok, hátat fordítok a világítótoronynak, és mindent magam mögött hagyok.

Ha elég gyors leszek, hajnalra már messze járok. Charles biztosan azt fogja hinni, hogy meghaltam, ami azt jelenti, hogy nem fog feljelenteni a városi tanácsnál, amiért megszegtem a házassági szerződésünket. Amíg senki sem tudja meg, hogy életben maradtam, végre szabad lehetek.

Öt év szabadságot kaptam ajándékba egy sziréntől. Öt évet azokra a kalandokra, amikről mindig is álmodtam.

Gyakorlatilag egy örökkévalóságot...